

25 maj 2017 Kyrkans tidning - Eftertanke

Jesus!

Du är så paradoxal. Lämnar för att komma oss nära. Kliver in i en annan värld för att bli kvar i vår. Uppmanar oss att mista för att finna och dö för att uppstå till ett liv som inte kan dö. Så annorlunda, så avigt, och på samma gång så lekande lätt och rätt. Jag står och tittar upp mot himlen och undrar var du tog vägen, när du plötsligt ropar på mig från helt nära. Ett litet barn som behöver tröstas och ett lite större barn som behöver bärhjälp vid en flytt. Det var ju också det som blev så tydligt för Martin Luther. Gud varken behöver eller vill ha våra goda gärningar, han behöver inte tröstas och flyttar inte till en annan stad för att studera. Gud vill ha vår tro och tillit till att Jesus är Herre över allt, spränger både tidens och rummets gränser. Det är min nästa som behöver att jag är konkret; goda tankar, god vilja, goda handlingar, beslutsamhet och mod.

Tingbjergs kyrka i Köpenhamn omdanades för några år sedan och blev, vad man kom att kalla för, en ”diakonikyrka”. Det skapade oro i församlingen; hur blir det nu med ordet? Och hur blir det med sakramenten? Vad händer med Gud om vi sätter fokus på vårt sociala uppdrag? Jag minns särskilt ett tillfälle då alla dessa orosfrågor ställdes, och jag minns hur den danske prästen klev fram. Stilig, i svart fotsid dräkt, med nystärkt rundkrage deklarerade han myndigt: Nå! Den som sätter sin nästa i centrum, han bereder i själva verket plats för Gud i församlingens mitt.

Du hade varit deras allt i dryga tre år. Upp för bergen och ner i dalen. Ut i öde trakter och in i städernas myller. Det gällde att ha koll på var du gick för att kunna hänga med. Ni hade sovit tillsammans, ätit tillsammans och bett tillsammans. Och banden måste ha knutits ännu hårdare efter påskens dramatiska förlust och segerrika återkomst. Inte konstigt alls att de följde dig med blicken när du försvann i skyn. Och där hade de förmodligen fortfarande stått om inte jorden hade anropat. Vardagen, denna underbara uppfinning som i all sin torftighet garanterar liv och framtid i tider av omvälvande förändring.

När Jesus lyfts upp i höjden och försvinner ur lärjungarnas åsyn så formas något helt; snickarson och allhärskare. Det livet han levde på jorden binds samman med den plats han har på Guds högra sida; en bild som berättar om att Gud har all makt i himlen och på jorden och att han en dag ska bli allt i alla. Ordet *försvann* kan leda tanken fel. Försvinnandet var paradoxalt nog ett

sätt att komma oss riktigt nära. Himmelfärden har inte sin riktning ifrån, utan har sin riktning emot oss och visar på att det finns en framtid och den framtid vi ännu inte känner är bärare av levande Gud.

Medan vi såg mot himlen dit han steg upp stor plötsligt två män i vita kläder vid vår sida. Varför står ni och ser mot himlen? Denne Jesus som har blivit upptagen från er till himlen ska komma tillbaka just så som ni har sett honom fara upp till himlen.

Jag stod och funderade på vad som hade hänt, när du plötsligt ropade på mig från helt nära.

/ Ann Aldén

Kyrkoherde i Jönköpings församling